

MANIFEST NOUA REPUBLICĂ

CLASA POLITICĂ SUNTEȚI VOI!

De un sfert de veac, România, reintrată prin jertfă de sânge pe harta lumii libere în 1989, după o altă jumătate de veac de comunism, se zbate într-o perpetuă tranziție. Pasiunea extraordinară a scenei publice pentru subiectul politic nu numai că nu s-a diluat, dar a trecut în toți acești ani prin toate stările posibile, de la entuziasm la apatie, de la optimism la deznădejde, de la perseverența tuturor posibilităților la confuzia lui „orice este posibil”. Nu greșim spunând că astăzi românii se află pe culmile disperării, văzând cum, an de an, promisiunile sunt făcute spre a fi încălcate, corupția pare a fi generalizată, banul public este cheltuit discreționar și furat, statul este un soi de zeu modern nătâng, iar aspirațiile legitime ale indivizilor pentru o viață mai bună, dorința de prosperitate, de legalitate și justiție, dorința de a fi într-o țară în care îți place să trăiești, sunt permanent negate de o clasă politică monopolizată de o mână de partide derivate, în covârșitoarea lor majoritate, din păcatul originar al FSN-ismului. O clasă politică de tip castă privilegiată, de multe ori obtuză, limitată, incompetentă și de ce nu, rău intenționată.

Noi, cei care am creat Partidul Noua Republică, am făcut-o nu ca un simplu exercițiu politic, ci ca un strigăt de revoltă la adresa tuturor neputințelor ce ni s-au impus ca evidențe și pe care le refuzăm hotărât. Am făcut-o pentru că noi credem că această nație, cu bunele și relele ei, ca orice nație de pe pământ, nu este menită să se dizolve în magma istoriei fără a mai avea nimic de spus. Am făcut acest partid pentru că am conștientizat că e nevoie ca, atunci când vrei cu adevărat ceva, acel ceva să fie obținut de noi toți prin noi toți. Nu vrem revoluții, nu vrem decât ca firescul să revină în viața noastră, nu vrem să ni se dea, ci să oferim, nu vrem să așteptăm, ci să facem, cu propriile noastre mâini, minți și inimi, un viitor pentru copiii noștri. Unul cum noi înșine ne-am fi dorit să-l aflăm deja. Refuzăm să mai fim oaia neagră a Europei, nu mai vrem să ne fie rușine de cei pe care îi alegem să ne reprezinte și mai mult, suntem decizi să nu mai acceptăm culpa comună ca expresie a cinicului dicton „fiecare nație are conducătorii pe care îi merită”. Poate fi adevărat, dar atunci trebuie să avem cu adevărat acei conducători pe care acest popor muncitor, inventiv, tolerant și mult încercat de istorie îi merită!

Pornim din nou cu convingerea că aceleași gânduri și frământări le-au nutrit și le-au simțit și predecesorii noștri. Unii dintre ei au făcut istorie, fie că au făcut-o pe cea bună sau nu. Unii dintre ei au greșit și ne-au împovărat trecutul cu trădări, abuzuri și lașități. Alții ne-au făcut să simțim că aparținem unei nații, nu unei populații aruncate la întâmplare pe harta lumii. Mulți, foarte mulți, au făcut lucruri extraordinare, proiectând, prin geniul și munca lor, România dincolo de granițele restrânse ale Balcanilor. Cei mai mulți dintre ei au făcut altceva, infinit mai important: au fost aici și au trăit firesc, după reguli scrise sau nescrise, dar neapărat după acele norme care ne-au permis nouă astăzi să moștenim o țară, așa cum e ea astăzi, una în care oamenii continuă să viseze, să creeze, să muncească, să creadă, să iubească, să vrea, să poată. Vor fi fiind mulți cei care nu pot face aceste lucruri, sau dintre aceia care se vor simți datori să ponească, să urască, să nu creadă și să nu iubească, să nu înțeleagă, să nu dorească și să se simtă liberi să facă toate acele lucruri care pentru noi, ceilalți, nu reprezintă firescul. Dar ce vă putem spune este că ei sunt doar o parte, o mică parte din poporul român. Cealaltă parte, majoritatea de cele mai multe ori tăcută, împărtășește, prin legile firii, aceleași aspirații spre bine, spre frumos, spre armonie, ca orice altă majoritate tăcută de oriunde, acele majorități care, în fapt, duc mereu viitorul mai departe.

România adevărată, cea atât de terfelită de imaginea ei publică uneori, este cea care, mai devreme sau mai târziu, în mod evident sau prin rezistență pasivă, dăinuiește și crede, poate, visează, speră și trăiește frumos, simplu și fără nevoia de a-și vedea existența pusă pe ecrane luminoase și interminabile afișe electorale. Este România profundă, a cărei existență nu se cere aprobată, regularizată, acceptată sau negată pentru un fapt pe cât de simplu, pe atât de dătător de speranță. Pentru că este aici, indiferent de cât de mult s-ar dori negată. Este aici pentru că noi suntem aici! Este prezentă oriunde mai există un român care visează să se întoarcă acasă, se vede în orice meserie profesată onest, apare oriunde cineva mai vorbește de vreo tradiție, va ieși mereu la iveală cât timp mai există oameni care știu diferența dintre „da” și „nu”, dar și valoarea lui „da” și „nu”, puse acolo unde trebuie, când trebuie.

Partidul Noua Republică este partidul acestor oameni, a celor care vor să iasă din tăcere și să înlocuiască ei înșiși clasa politică de care ne este acum atât de rușine. Este piatra din Agora, un loc cu câteva tălpi mai sus de caldarâmul străzii, unde oricare dintre voi, cei care vreți să puneți capăt așteptării sterile, puteți veni să vorbiți pentru a fi auziți. Pentru că atunci când vrem democrație, trebuie să începem prin a o practica și pentru că aceasta este politica. Un loc de unde poți fi auzit. Restul vine de la sine.

Veniți dară să spuneți ce aveți de spus! Pășiți afară din masa auditoriului și cu voce calmă, dar fermă, spuneți ce credeți despre țara în care vrem să trăim! Ieșiți din anonimitatea cabinei de vot și spuneți-le celorlalți, celor pe care nu-i mai puteți vota, cum trebuie să facem, noi toți, pentru ca România profundă să iasă la suprafață!

Și nu vă fie teamă: **o mie de oameni murmurând un crez se aud mai departe decât orice difuzor electoral.**